

[Freddy Madsen]

som vi aldrig har sagt. Vi har jo ikke talt om den lille pæne danske kapitalisme. Hr. Wilhjelm ved udmærket, hvordan vi både praktisk og teoretisk betragter kapitalen både herhjemme og i udlandet. Det, vi kan skelne imellem, er de store monopoler, de multinationale selskaber, de mellemstore og de små kapitalister. Jeg ved godt, at hr. Wilhjelm ikke bryder sig om at skelne på den måde, men det gør vi altså.

Hr. Wilhjelm påstår, at kommunisterne taler om national enhed. Hvornår har vi gjort det? Det er jo overhovedet ikke det, sagen drejer sig om. Det, vi er repræsentanter for – og det vedkender vi os som Danmarks kommunistiske parti – er den danske arbejderklasse, den danske arbejderbevægelse. Det er for dens interesser, vi slås, og det gør vi også på et grundlag, som vi ved ikke er i modstrid med den kamp, andre kommunistiske partier og andre landes arbejderklasser fører. De forslag, vi har stillet her, vil efter vores opfattelse netop ikke skade andre landes arbejdere, men bidrage til, at vi i fællesskab kan gennemføre den kamp, der skal til for at forbedre levevilkårene.

Så er der spørgsmålet om u-landenes produktion. Ja men skal de nu ikke have lov til at have deres beskedne produktion? Er det eksempel, jeg nævned, virkelig så attraktivt? Vi ved, det er de store multinationale selskaber, som driver de virksomheder ude i Hongkong, som udsulter og udbytter arbejdskraften dér. Sker der nogen udvikling, bliver der nogen hjælp til arbejderklassen i de lande derigennem, at de sidder og slaver og syr vores skjorter? Jeg synes, hr. Wilhjelm skulle prøve at dokumentere, at det fører til fremgang.

Hvad angår u-landshjælpen, har vi aldrig sagt, at den skal komme danske virksomheder til gode. Vi har sagt, at det er u-landene, der selv skal bestemme. Men hvis man i forbindelse med u-landsbistanden kan gavne beskæftigelsen her i landet, varetager vi også danske arbejderes interesse på dette område, og derfor er vi også med til at bevilge disse midler, selv om det undertiden er danske virksomheder, der er leverandører.

Dernæst lige en bemærkning, som jeg glemte før, til fru Tove Lindbo Larsen, som var inde på spørgsmålet om varedeklaration og sagde, at det jo ikke var her i forslaget, det hørte hjemme; det kunne man snakke

om ved en anden lejlighed. Ja men det har vi faktisk gjort igen og igen, og det førte omsider til, at vi sidste år fik trængt den forhenværende handelsminister så langt, at han kunne udsende et cirkulære om, at man skulle holde op med at vildlede folk. Det er dog et fremskridt, at den socialdemokratiske minister siger, man ikke skal vildlede folk; det er der i hvert fald nytænkning i.

Men man kan have sine tvivl om, hvorvidt vi kan få handelsministeren – og det gælder såmænd nok også den nye handelsminister – til at forlange, at der bare skal være så meget som en varemærkning af, hvor de pågældende produkter kommer fra, og det er også på dette område, vi har talt om, at Danmark var den artige dreng i klassen; det er i den forbindelse, vi har brugt udtrykket.

Fjerde næstformand (Melchior):

Så er det de korte bemærkninger tid.

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Når hr. Wilhjelm taler om internationalt skruibrækkeri i forbindelse med disse forslag, er han på vildspor. Inden for EF har man diskuteret at gennemføre et internationalt økonomisk opsving, men det er ikke sket. Her vil jeg gerne citere fra bilag fra Socialistiske Økonomer, hvor der under pkt. 9 står:

»En af årsagerne hertil har vores hjemlige såkaldte økonomiske vismænd såmænd fået øje på i deres forårsrapport 1977: krisen og betalingsbalanceunderskuddene er et led i magtkampen mellem de ledende kapitalistiske lande. Der er skam mange gode grunde til, at Vesttyskland ikke fører en aktiv politik mod arbejdsløsheden til trods for, at det har et komfortabelt overskud på betalingsbalancen. Krisen har nemlig ført til en kraftig styrkelse af Vesttysklands stilling, så det nu står helt klart som den ledende økonomiske magt i EF.«

Se, hr. Wilhjelm, det er jo ikke arbejderklassen, der har magten i Vesttyskland. De tyske arbejdere kæmper for at få gennemført en lønforhøjelse, dvs. en forbedring af deres levevilkår. Det vil betyde, at Vesttyskland kunne skaffe sig af med noget af det store overskud bl. a. ved at købe flere varer i Danmark, således at man samtidig kunne være